

Hồi 25

Một tia hy vọng

Hà Lăng Phong nói:

– Biện pháp là do tiêu đệ nghĩ ra, đương nhiên tiêu đệ có quyền chia công việc cho mọi người.

Phùng Viên nói:

– Hiện giờ không nói là ai có quyền hay không, mà phải nên dựa vào tình và lý. Ở đây chúng ta có ba người, Tiểu Châu Tử là nữ, tất nhiên không thể lưu lại ở đây được. Còn lão đệ là người duy nhất nhớ được Hồng Tụ đao quyết, đương nhiên cũng không thể ở lại đây được. Tính đi tính lại, chỉ có ta ở lại là thích hợp nhất nà thôi?

Hà Lăng Phong nói:

– Hai vị, một người là chủ nhân của Thiên Tuế phủ, một người là thiên kim tiểu thư của Hương Vân phủ. Sự sống chết của hai vị sẽ liên quan đến rất nhiều người, nên đều không thể ở lại đây được. Con tiêu đệ thì lại khác, một thân trơ trọi, có chết cũng không can hệ gì đến ai cả.

Phí Minh Châu liền nói lớn:

– Được rồi! Được rồi! Hai vị đều là bực đại trượng phu, nhưng hễ gặp chuyện là tranh luận với nhau, thử hỏi như vậy có phiền hay không chứ? Theo như tiêu muội thấy, người lưu ở lại đây là an toàn nhất. Còn người thông qua hầm lửa đầu tiên là nguy hiểm nhất. Hai người giành qua giành lại, có phải vì sợ tiêu muội sẽ chết hay không?

Hà Lăng Phong vội hỏi:

– Tại sao Phí cô nương lại nói người ở lại là an toàn nhất?

Phí Minh Châu nói:

– Tại sao không phải? Hà đại ca thử nghĩ kỹ xem, nếu như không vượt qua được hầm lửa, như vậy không phải người này sẽ chết trước hay sao? Còn nếu như thoát hiểm được ra bên ngoài, lúc ấy có thể quay trở lại Mê cốc nhờ tiếp cứu bằng cách mở cánh cửa kia ra. Như vậy không phải là an toàn nhất sao?

Hà Lăng Phong và Phùng Viên đứng cúi đầu im lặng không nói gì.

Lời nói của Phí Minh Châu tuy có lý, nhưng không phải hoàn toàn chuẩn xác.

Bởi vì mạo hiểm vượt ra ngoài còn có hy vọng sống sót. Còn người ở lại tối đa chỉ có thể sống được mười hai canh giờ nữa thôi. Địa hình Mê cốc vô cùng phức tạp ai dám

bảo đảm trong thời gian ngắn ngủi một ngày một đêm, người thoát ra được bên ngoài có thể thuận lợi trở lại Mê cốc để nhờ tiếp cứu?

Chỉ cần thời gian tiếp cứu bị chậm trễ, người ở bên trong Băng cung xem như là đã chết.

Phùng Viên chột lên tiếng nói:

– Lão đệ, thôi thì như vậy. Trong hai người chúng ta, ắt phải có một người mạo hiểm vượt ra bên ngoài và một người ở lại chờ tiếp cứu. Vì để công bằng, chúng ta hãy cùng nhau đánh cá, lão đệ cảm thấy thế nào?

Hà Lăng Phong trầm ngâm thật lâu cuối cùng rồi cũng đồng ý.

Phùng Viên liền lấy trong người ra mấy nén bạc vụng, nắm chặt trong tay nói:

– Bây giờ chúng ta dùng số bạc này để cá bằng cách đoán chẵn và lẻ. Nếu ai đoán sai người đó sẽ mạo hiểm vượt qua hầm lửa, còn nếu ai đoán trúng sẽ ở lại đây để chờ tiếp cứu. Chúng ta được đoán một lần và không được hỏi hận. Bây giờ lão đệ đoán trước đi.

Hà Lăng Phong nói:

– Số bạc kia là của lão đại ca, đương nhiên người biết chắc sẽ là bao nhiêu.

Phùng Viên nói:

– Cho nên ta mới để cho lão đệ đoán trước. Như vậy là công bằng nhất.

Hà Lăng Phong suy nghĩ giây lát nói:

– Được! Tiểu đệ chọn số lẻ.

Phùng Viên xòe lòng bàn tay ra mỉm cười nói:

– Xin lỗi, lão đệ đã đoán sai rồi. Ở đây có sáu nén bạc là số chẵn.

Hà Lăng Phong nhìn kỹ sáu nén bạc. Trong đó có bốn nén màu sắc đã hơi cũ. Hai nén còn lại có một mặt hoàn toàn mới toanh, rõ ràng Phùng Viên đã bóp vỡ nén bạc kia thành hai.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn lão ta, thở dài một tiếng nói:

– Lão đại ca cứ yên tâm. Nếu như có thể may mắn thoát hiểm, trong vòng mười hai canh giờ chúng ta nhất định sẽ gặp lại.

Phùng Viên cười nói:

– Trong lòng ta cảm thấy rất yên tâm. Đợi sau khi hai người trở ra ta sẽ ngủ một giấc cho đã. Khi tỉnh dậy có lẽ cửa Băng cung cũng đã mở.

Nói xong, lão ta dùng áo ngoài trải lên đất và bắt đầu tưới nước làm băng.

Sau khi tạo được một tảng băng tương đối dày. Hà Lăng Phong liền hít vào một luồng chân khí, rồi nằm ngửa lên phía trên tảng băng.

Phùng Viên và Phỉ Minh Châu hiệp lực lại tưới nước lên trên người chàng.

Không bao lâu, từ phần ngực của Hà Lăng Phong trở xuống đã hoàn toàn nằm trong một khối băng dày.

Lúc này Phùng Viên đột nhiên hạ thấp giọng nói với chàng:

– Thanh Yên Chi bảo đao mà Tỷ Muội hội lấy được chính là bảo đao thật. Nhưng lưỡi đao đã bị ta dùng nước bạc nhuộm qua, nên nhìn thấy giống như một thanh đao bình thường. Chỉ cần đem thanh đao bỏ vào trong lửa lập lúc nó sẽ trở về nguyên vẹn. Thiên Tuế phủ và Thiên Ba phủ đều phó thác cho lão đệ. Hy vọng đệ đối xử tốt với uyển quân và bảo tồn đứa bé...

Đây rõ ràng là những lời ủy thác trước lúc vĩnh biệt, như vậy đủ thấy Phùng Viên đã quyết tâm hy sinh mà không hề có ý niệm sinh tồn.

Hà Lăng Phong chỉ cảm thấy máu trong người mình như muốn sôi lên và cơ hồ như muốn ngồi bật dậy.

Nhưng chàng chưa kịp mở miệng một lời nào hết, thậm chí chưa kịp gật đầu hoặc có một động tác gì, thì một dòng nước lạnh đã đổ kín lên đầu chàng.

Hà Lăng Phong liền nhắm mắt và nín thở lại. Tai chàng cũng không còn nghe thấy gì nữa, chỉ cảm giác thấy dường như mình đang nằm trong một cỗ quan tài lạnh giá, toàn thân chàng như bị trói chặt lại không sao động đậy được.

Nhưng trong lòng chàng biết rõ thời gian ngắn ngủi này sẽ liên quan đến sự sống còn của mình. Tuy chàng không sợ chết, nhưng không thể không cầu nguyện được sống tiếp tục. Bởi vì trọng trách trên người chàng quá nặng, khiến cho chàng không thể chết, cũng như tự chàng không dám chết...

Đột nhiên Hà Lăng Phong cảm thấy toàn thân mình bị chấn động và phóng nhanh như bay về phía trước.

Cái cảm giác lạnh như băng xung quanh người chàng đã nhanh chóng mất đi, thay vào đó là một cảm giác nóng nực.

Nhất định lớp băng xung quanh người chàng đang tan chảy.

Lúc này chỉ cần người chàng dừng lại, là biết rõ sống chết ngay. Nếu chàng ở bên ngoài hầm lửa, mạng chàng xem như lớn. Còn nếu như ở bên trong hầm lửa thì xem như đã hết.

Chàng vẫn còn cảm thấy thân mình bị chấn động và chưa dừng lại. Thế mà cái nóng đã khiến chàng cảm thấy vô cùng khó chịu giống như toàn thân đang ở trong lò lửa vậy.

Chàng muốn nhìn xem thử, nhưng không sao mở mắt được, muốn gọi lớn nhưng không sao mở miệng được. Muốn vùng vẫy nhưng không còn một chút sức lực nào. Trong lúc hoảng loạn đó chàng cảm thấy người giống như đã bị quay chín rồi biến thành than thành khói...

Dường như thời gian chỉ xảy ra trong giây lát, lại dường như đã trải qua rất lâu.

Hà Lăng Phong từ từ tỉnh lại mở mắt ra. Cái mà đầu tiên chàng nhìn thấy chính là bầu trời xanh biếc ở trên cao, sau đó chàng cảm thấy xung quanh có mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Phản ứng đầu tiên của chàng là bật ngồi dậy. Nhưng có một bàn tay đã kịp thời ấn chàng nằm xuống, đồng thời chàng nghe thấy một giọng nói:

– Đứng cựa quậy! Bộ ngươi muốn làm cho thuyền lật, để cả hai đều ướt hết hay sao?

Thì ra đó là giọng nói của một thiếu nữ, xem ra có mấy phần quen thuộc.

Ban đầu, Hà Lăng Phong cho rằng đó là Phí Minh Châu, nên quay đầu lại nhìn, mới phát giác ra quả nhiên mình đang nằm trên một chiếc thuyền con, phía sau đuôi thuyền là một thiếu nữ hoàn toàn xa lạ.

Thiếu nữ kia chừng mười tám, mười chín tuổi, mặt tròn, hai mắt đen và to.

Trên người thiếu nữ mặc một bộ trang y, nửa phần ống quần bên dưới bị ướt sũng.

Hà Lăng Phong thử chống tay ngồi dậy, nhưng vì chiếc thuyền quá nhỏ nên chàng mới vừa cử động đã khiến cho chiếc thuyền lắc lư dữ dội.

Thanh y thiếu nữ liền ngưng chèo, nửa mỉm cười nửa nghiêm túc nói:

– Ngươi làm sao thế? Kêu ngươi đừng cựa quậy, ngươi lại cứ không chịu nghe. Ngươi thử nhìn xem vì cứu ngươi ta đã ướt cả ống quần. Bộ ngươi muốn ta rơi xuống sông mới cam tâm hay sao?

Hà Lăng Phong đành phải nằm xuống, vẻ không được tự nhiên nói:

– Xin lỗi, tại hạ không phải cố ý tại hạ chỉ muốn... muốn...

Thanh y thiếu nữ lại tiếp tục chèo. Nàng vừa chèo vừa nói:

– Ngươi muốn hỏi ta còn một thiếu nữ có phải cũng đã được cứu sống phải không?

Hà Lăng Phong vội đáp:

– Đúng rồi, cô nương cũng nhìn thấy cô ta?

Thanh y thiếu nữ cười nói:

– Tất nhiên là nhìn thấy, nhưng mà ta làm sao biết được cô nương kia là bằng hữu của ngươi.

Hà Lăng Phong vội hỏi:

– Hiện tại cô ta ra sao rồi?

Thanh y thiếu nữ chậm rãi đáp:

– Yên tâm đi, cô nương đó đã được một chiếc thuyền khác chở về trước rồi. Chiếc thuyền đó do tiểu muội của ta điều khiển.

Hà Lăng Phong mừng rỡ nói:

– Đa tạ cô nương.

Nơi đây là một cái hồ nhỏ ở trong núi, xem ra phạm vi cũng không phải lớn.

Có điều do vị trí gần hầm lửa nên nước trong hồ tương đối nóng và có màu hơi vàng của chất lưu huỳnh.

Hà Lăng Phong lo lắng cho sự an nguy của Phùng Viên, nên liền lên tiếng hỏi:

– Cô nương, người có thể cho tại hạ biết tại hạ đã rơi xuống hồ bao lâu rồi không?

Thanh y thiếu nữ cười nói:

– Câu hỏi này thật là lạ. Tự ngươi ngã xuống hồ lúc nào, chẳng lẽ ngươi cũng không biết hay sao?

Hà Lăng Phong nói:

– Không nói giấu gì cô nương, trước khi bị rơi xuống hồ tại hạ đã hoàn toàn bị hôn mê, nên chẳng biết thời gian là bao lâu.

Thanh y thiếu nữ nói:

– Làm sao ngươi bị rơi xuống hồ?

– Chuyện này...

Hà Lăng Phong không muốn nói ra những việc trong Mê cốc nên tìm cơ nói:

– Tại hạ cùng vì cô nương họ Phí kia ở trên núi hái thuốc, do vô ý bất cẩn nên bị trượt ngã xuống.

Thanh y thiếu nữ ngạc nhiên nói:

– Hái thuốc? Hái thuốc gì chứ? Ngọn núi này ngay cả một ngọn cỏ cũng không có, vậy đi đâu hái thuốc đây?

Không sai, cả ngọn núi sau Mê cốc không có đến một ngọn cỏ. May mà chàng nhanh trí mỉm cười nói:

– Thuốc mà bọn tại hạ muốn tìm không phải là loại bình thường mà là một thứ nằm trong lòng đất, phải đào lên mới có thể lấy được.

Thanh y thiếu nữ dường như đã hiểu nói:

– Ta biết rồi, các ngươi nhất định là muốn đào lưu huỳnh.

Hà Lăng Phong nói:

– Không phải lưu huỳnh mà là một thứ tựa như lưu huỳnh vậy.

Hà Lăng Phong phát hiện ra thiếu nữ này có sức liên tưởng rất phong phú, lại hay thích kiểu hỏi truy vấn. Bởi vậy chàng không dám nói điều gì khẳng định cả.

Ai ngờ thanh y thiếu nữ không truy vấn, mà chỉ cười nhạt nói:

– Dầu sao các ngươi cũng không phải là người đi hái thuốc. Nhưng những việc này chẳng có quan hệ gì đến ta, cho nên ta cũng không muốn hỏi. Trước đây mẫu thân của ta

thường nói với ta rằng: Những người gặp ngoài đường nói ba câu, chưa chắc đã có một câu đáng tin. Có lẽ hai vị không phải là hạng người này?

Hà Lăng Phong gượng cười nói:

– Cô nương hiểu lắm...

Chưa nói hết câu, Hà Lăng Phong đã chuyển sang câu hỏi khác:

– Không biết danh tánh của cô nương như thế nào?

Thanh y thiếu nữ nói:

– Ngươi chỉ hỏi danh tánh của một mình ta. Hay là cả nhà của ta.

Hà Lăng Phong nói:

– Đương nhiên là hỏi hết. Đợi một lát bọn tại hạ còn phải đi gặp lệnh đường bá tạ nữa.

Thanh y thiếu nữ vội nói:

– Không cần phải bá tạ. Mẫu thân của ta đã qua đời lâu rồi. Hiện tại trong nhà chỉ có ba tỷ muội chúng ta mà thôi. Bọn ta họ Kim, đại tỷ tên Lam Ngọc, còn ta tên Thanh Ngọc, muội muội ta gọi là Hồng Ngọc. Ngươi có thể gọi ta là Thanh Ngọc được rồi.

Nói đến đây nàng dừng lại rồi nhảy lên bờ trước. Sau đó nàng đưa tay ra nói:

– Từ từ bước lên, đừng để cho thuyền lật.

Hà Lăng Phong từ từ ngồi dậy đề khí thử, nội tạng chàng không hề bị tổn thương, có điều toàn thân cảm thấy đau nhức, tứ chi bải hoải. Thế rồi chàng đưa tay ra vịn lấy tay Kim Thanh Ngọc bước lên bờ.

Cách đây không xa có đậu một chiếc thuyền con. Phía trên bờ còn đọng lại vài vũng nước nhỏ, nhưng không nhìn thấy bóng dáng một người nào cả. Xem ra Phí Minh Châu quả nhiên đã được cứu lên bờ trước rồi.

Kim Thanh Ngọc thấy Hà Lăng Phong đi có phần khó khăn, nàng tự động đưa tay dìu chàng nói:

– Những bậc đá của đoạn đường này rất dốc. Để ta dìu ngươi bước lên trên.

Hà Lăng Phong liền vội cảm ơn, đưa tay bám lấy vai Kim Thanh Ngọc từng bước từng bước tiến về phía trước.

Con đường này có trên một trăm bậc đá. Cuối những bậc đá là một khoảnh đất trống cỏ mọc xanh tươi. Cách đây nữa chừng mười trượng có một ngôi nhà tranh ba gian, bên ngoài được bao bọc bằng một lớp hàng rào tre.

Khi Hà Lăng Phong bước được đến bên hàng rào, toàn thân đã vô cùng mỏi mệt. Khó khăn lắm chàng mới có thể tiếp tục bước được vào bên trong nhà.

Nhưng trong nhà hoàn toàn vắng lặng, không một bóng người.

Kim Thanh Ngọc dìu chàng vào trong phòng ngủ, ở phía bên phải rồi nói:

– Người hãy cởi y phục ướt ra đi, ta sẽ mang đi phơi giúp cho. Đợi khi nào y phục khô rồi sẽ mặc lại.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn khắp phòng, chỉ thấy ngoài tấm chăn ở trên giường ra, xung quanh không có một mảnh vải nào cả, nên không khỏi có chút do dự.

Kim Thanh Ngọc thúc giục nói:

– Mau cởi ra đi, cứ mặc y phục ướt mãi rất dễ bị cảm lạnh.

Hà Lăng Phong ngượng ngùng cười cười nói:

– Trong nhà cô nương có y phục nào hay không? Cho tại hạ mượn thay đỡ.

Kim Thanh Ngọc nói:

– Ai da! Việc này thật là khó. Trong nhà bọn ta toàn là nữ nhân, làm gì có y phục nam. Ta thấy tốt nhất là người nên nằm vào trong chăn. Dù sao ở đây cũng không có người bước vào nên không sợ bị người nhìn thấy.

Hà Lăng Phong nói:

– Như vậy... chỉ sợ không tiện.

Kim Thanh Ngọc nói:

– Có gì nà không tiện. Đây là giường của ta, ta muốn cho ai nằm là quyền của mình.

Thiếu nữ này tính tình thật thẳng thắn. Nhưng Hà Lăng Phong không thể ẩn nấp trong phòng ngủ của một thiếu nữ được, hơn nữa thiếu nữ này chàng chẳng hề quen biết. Nhưng trong phòng không có y phục để thay, chẳng lẽ chàng để nguyên y phục ướt nằm ngủ hay sao.

Hà Lăng Phong đang phân vân, không biết phải tính sao, thì đã nghe Kim Thanh Ngọc cất giọng nói:

– Người là một đại nam nhân, thế nhưng làm việc không hề dứt khoát chút nào. Bây giờ ta đi làm chút gì cho người ăn. Đợi khi ta trở lại, nếu như người vẫn còn chưa chịu cởi y phục ra, ta sẽ cởi giúp người.

Sau khi Kim Thanh Ngọc rời khỏi phòng, Hà Lăng Phong không còn cách nào khác, liền vội vàng cởi y phục vứt ra rồi lập tức chui tọt vào trong chăn.

Không bao lâu, Kim Thanh Ngọc đã quay trở lại, trên tay có bưng một bát cháo lớn.

Vừa bước vào trong phòng, Kim Thanh Ngọc đã tươi cười nói:

– Người nhất định đã rất đói rồi, vậy hãy mau ăn đi. Ta sẽ mang y phục ra bên ngoài phơi hộ người.

Kim Thanh Ngọc vừa bước khỏi phòng, nửa bát cháo đã chui vào trong bụng Hà Lăng Phong.

Sau khi ăn hết bát cháo nóng, Hà Lăng Phong cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên. Những chỗ đau trên người dường như cũng đã giảm đi nhiều. Lúc này trong lòng chàng chỉ muốn gặp ngay Phí Minh Châu để quay trở lại Mê cốc cứu Phùng Viên.

Ai ngờ lần này Kim Thanh Ngọc ra đi đã lâu, nhưng vẫn không thấy quay trở lại. Khắp căn phòng im phăng phắc không một tiếng người, giống như cái nhà này trống vắng hoàn toàn không người ở vậy.

Dần dần ánh nắng bên ngoài cửa sổ đã ngã về chiều.

Lúc này Hà Lăng Phong đã cảm thấy tình hình có gì không ổn, định nhảy xuống đi xem thử, nhưng trên người lại không có một mảnh vải nào. Vì vậy chàng chỉ còn có cách cất cao giọng gọi liên mấy tiếng, nào ngờ bốn bề vẫn im lặng.

Đợi thêm một hồi nữa, trời đã bắt đầu nhá nhem tối.

Bây giờ Hà Lăng Phong đột nhiên nhớ lại, lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của Kim Thanh Ngọc, chàng cảm thấy hơi quen thuộc. Hơn nữa, từ lúc đầu đến giờ Thanh Ngọc chưa từng hỏi qua danh tánh của chàng. Nhưng điều đáng khả nghi nhất là ở một nơi gần Mê cốc, tại sao lại có người cất nhà ở?

– Thôi chết, trúng kế rồi.

Hà Lăng Phong liền nhảy vọt xuống giường, đang định xé tấm chăn để quần lên trên người thì chàng chợt phát hiện ra có người đang đứng dựa phía ngoài cửa.

Đó là một thiếu nữ trẻ đẹp, không biết đã đứng đợi bên ngoài cửa tự lúc nào.

Thiếu nữ kia đang nhìn chàng cười khúc khích nói:

– Hà đại hiệp, người còn nhớ ta hay không?

Người thiếu nữ kia đáng người rất quen thuộc, ngay cả giọng nói cũng không xa lạ.

Toàn thân Hà Lăng Phong chợt cảm thấy ớn lạnh, bỗng nhiên chàng vọt miệng kêu lên:

– Tam công chúa.

Hà Lăng Phong lập tức nhảy trở lại lên giường, kéo chăn che kín người lại.

Tam công chúa vừa cười vừa bước vào trong nói:

– Trí nhớ của Hà đại hiệp cũng không đến nỗi nào. Nhưng Tam công chúa chỉ là tên mà người trong Tỷ Muội hội gọi thôi. Tên gọi hiện tại của ta là Kim Hồng Ngọc.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói:

– Nói vậy, Kim Lam Ngọc và Kim Thanh Ngọc chính là Đại công chúa và Nhị công chúa sao?

Tam công chúa cười nói:

– Hà đại hiệp quả thật là một người thông minh. Ta xếp hàng thứ ba, đương nhiên phía trên còn có hai vị tỷ tỷ nữa. Ba tỷ muội chúng ta đến đây đợi Hà đại hiệp cũng đã mấy ngày rồi.

Hà Lăng Phong nói:

– Các người đợi ta để làm gì?

Tam công chúa nói:

– Để kết giao bằng hữu và bàn chút chuyện làm ăn, mà cả hai bên đều có lợi.

Hà Lăng Phong cười nhạt nói:

– Các người đã lợi dụng ta để giả mạo Dương Tử Úy, rồi đoạt mất lấy bảo đao, sau đó còn dụ dẫn bọn ta vào trong Mê cốc... các người hại bọn ta như vậy chưa đủ hay sao, mà bây giờ còn đến đây tìm ta bàn chuyện? Xin lỗi, ta không có hứng thú.

Tam công chúa vẫn tươi cười nói:

– Những chuyện đã qua tốt nhất đừng nên nhắc lại, chuyện mà bây giờ chúng ta sắp bàn sẽ có liên quan đến ba mạng người, Hà đại hiệp không thể nào không có hứng thú.

À ta nói chắc như vậy, Hà Lăng Phong không thể không quan tâm đến nên chàng hạ giọng nói:

– Là ba mạng người nào?

Tam công chúa gằn từng chữ một:

– Các hạ, Phí Minh Châu và lão già Phùng Viên vẫn còn ở trong Băng cung kia.

Hà Lăng Phong hít sâu vào một hơi nói:

– Ngươi đã biết hết tất cả.

Tam công chúa gật gật đầu nói:

– Dù sao Phí Minh Châu cũng còn trẻ cho nên nàng cũng thật thà hơn các hạ nhiều. Tất cả mọi việc xảy ra, Phí cô nương đã kể hết cho bọn ta nghe rồi. Thế nào? Thời gian cũng không còn nhiều, các hạ có đồng ý cùng làm một cuộc giao dịch công bằng hay không?

Nhắc đến thời gian, trong lòng Hà Lăng Phong nóng như lửa đốt. Bởi vì thời gian lúc này sẽ quyết định sống chết của Phùng Viên.

Tuy trong lòng rất sốt ruột, nhưng chàng vẫn cố ý làm bộ trấn tĩnh, mỉm cười nói:

– Thôi được, cứ xem như ngươi thắng vậy. Ngươi muốn trao đổi cái gì?

– Ba mạng người để đổi Hồng Tụ đao quyết của Mê cốc, như vậy rất công bằng phải không?

Hà Lăng Phong cố ý ngạc nhiên nói:

– Nhưng ta cũng giống như mọi người vậy.

– Đúng thế, nhưng không phải là hạng phàm phu tục tử, mà là một người có trí nhớ rất tốt, hề những gì nhìn thấy qua là nhớ ngay.

Thái độ Kim Hồng Ngọc có vẻ rất nghiêm túc, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Hà Lăng Phong nói:

– Theo như ta biết các hạ ở Trường Lão viện chỉ cần nhìn thấy Phương Huệ Nhi và Vu nhị nương giao đấu với nhau cũng đã có thể học lén được đao pháp của họ. Việc này không phải giả chứ?

Hà Lăng Phong nói:

– Người cũng đã từng lợi dụng bốn thiếu nữ hắc y bao vây tấn công Phùng đại ca rồi đứng bên học lỏm Đao Kiếm hợp bích trận pháp vậy.

Kim Hồng Ngọc cười nói:

– Cho nên tốt nhất là chúng ta hãy nói thật, không cần ai phải dối gạt ai.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi, rồi nói:

– Các người từ lâu đã cấu kết với người ở trong cốc. Nếu như người muốn học đao pháp của họ, tuyệt đối không phải là chuyện khó. Vậy tại sao người lại chú ý đến Hà mỗ ta?

Kim Hồng Ngọc nói:

– Điều này có hai nguyên nhân. Thứ nhất, quan hệ của bọn ta chỉ quan hệ về lợi ích, chúng thực xem đao pháp của bọn họ có phải là toàn bộ Hồng Tụ đao quyết hay không? Hai là vẫn còn giấu lại một số chiêu.

Hà Lăng Phong không muốn kéo dài thời gian nên chỉ trầm ngâm giây lát rồi nói:

– Thôi được, ta đồng ý với người. Nhưng ta có một điều kiện cần được giải quyết trước.

– Các hạ cứ nói.

– Người đã đồng ý mang ba mạng người ra trao đổi với ta, cho nên người trước tiên phải giúp ta cứu Phùng đại ca ra trước. Sau đó ta mới có thể nói cho người nghe Hồng Tụ đao quyết.

– Ý các hạ là phải giúp các hạ trở lại Mê cốc, mở cửa Băng cung ra, để Phùng Viên đường đường chánh chánh bước ra ngoài phải không?

– Không sai!

– Xin rất lấy làm tiếc, ta không có quyền hạn này. Nếu như có thể ra vào Băng cung tùy ý, thì ta đâu cần phải trao đổi điều kiện với các hạ.

– Phùng đại ca vẫn còn chưa thoát hiểm, các người lại không thể cứu được người ra. Vậy thì người dùng điều kiện gì để đổi với ta?

– Việc này...

Kim Hồng Ngọc trầm tư giây lát nói:

– Việc mà ta có thể làm được, chính là giúp các hạ trở lại Mê cốc sớm hơn một chút. Đồng thời có thể che chở cho các hạ vào trong Mê cốc một cách an toàn. Còn làm thế nào để cứu Phùng Viên, đây là việc của các hạ.

Hà Lăng Phong nói:

– Hai việc này thật ra không cần người phải giúp đỡ. Chẳng lẽ tự ta không biết đến Mê cốc sao chứ?

Nói đoạn chàng liền thẳng người ngồi dậy.

Mới nhóm lên được nửa người toàn thân chàng đã vội trở về vị trí cũ ngay.

Bởi vì đột nhiên chàng phát hiện ra rằng mình thật sự không thể trở lại Mê cốc được nữa. Thứ nhất chàng không dám rời khỏi giường vì trên người chàng chẳng có một mảnh vải nào.

Thứ hai, chàng phát hiện ra phía trước ngực mình có một luồng khí lạnh òn nặng lên, khiến cho chàng không thể đề tụ chân khí được.

Như vậy hiển nhiên trong bát cháo vừa rời nhất định đã bị hạ độc.

Kim Hồng Ngọc cười nhạt, nhỏ nhẹ nói:

– Hà đại hiệp, bây giờ người đã đồng ý trao đổi rồi hay chưa? Ta có thể không cần gấp phải biết Hồng Tụ đao quyết, có điều chỉ sợ Phùng đại hiệp không đợi được lâu đến như vậy.

Hà Lăng Phong vẻ giận dữ nói:

– Họ Kim kia, người thật là bỉ ổi.

Kim Hồng Ngọc không hề phủ nhận, mỉm cười nói:

– Đối đãi với những người đã từng học qua Hồng Tụ đao quyết, cũng giống như đối với một con mãnh thú. Bọn ta không thể nào không thận trọng.

Hai mắt Hà Lăng Phong đã đỏ ngầu lên:

– Được! Ta chấp nhận. Mau đưa y phục và thuốc giải ra, ta sẽ múa Hồng Tụ đao quyết cho người xem.